

ΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ

Είπε τώρα κάμποσος καιρός, πού μιά πικραγγουριά, έρπει, θά νόμιζε κανείς, μέσα στον κήπο, σέρνοντας από κοντά της, τὰ στρογγυλά και περιέργως μαλλιαρά τεκνία της.

“Έχει όλην την φρεσκότητα και την προς επέκτασιν όρμην, άγριοχλωρίδος, ή όποία βρήκε έδαφος ν' αναπτυχθή και να καρποβολήση... Και ή άφθονία, εύλόγησε τας γονίμους κορυφάς της και πλήθυναν, τὰ μικρά και εύτραφή πικράγγουρα σαν χοιρίδια βυζαίνοντα διηλεκώς, κάτω από τὰ χονδρά της μητέρας των φύλλα.

Έρριζώσεν εκεί στην άκρη του σπιτιού, κάτω από την μάντρα και δίπλα από έναν ζουλιγμένο και τρύπιο ντενεκέ, ό όποιος ύψούται υπερήφανος, έν τη σκουριά του, ως έπτανήσιος κόμης καταπεσών και διατηρήσας την ύπόστασίν του, την άγερωχίαν.

Στέκεται εκεί, προστάτης αυστηρός και υπερήφανος ό ντενεκές, σαν να διηγείται ιστορίες παλαιές, στην ταπεινή πικραγγουριά, τη σκυμμένη και συμμαζεμένη μέσα στον έαυτόν της, την άδιαφορούσαν διά τὰ έγκόσμια και μη φροντίζουσιν για άλλο τίποτε, παρά για τὰ πικράγγουρά της.

Τί φασαρίας δέ ό άθλιος!

“Όταν φυσά ή άέρας, ό ντενεκές βουίζει και σφυρίζει, από τις τρύπες και από τις ραγάδες του, σαν να μετέχη της θεομηνίας και αυτός, και όταν πάλιν πέφτη ραγδαία ή βροχή, κρατεί και αυτός σαν τύμπανο πολεμικό και άντανακλά τη νύκτα, όλίγας λάμψεις κά-

καστική μεγάλη και άξιοσέβαστη.

“Από τότε συνδεθήκαν και ή τρείς, ό ντενεκές, ή τσουκνίδα και ή μολόχα και έλησμονήθη στην άφάνειά της, τελείως ή πικραγγουριά με την άτελείωτη παιδογονία της.

“Ένα τριφύλλι άγριο, της είπε μιά ήμέρα:

—Καλέ, δέν κυττάζετε και σεις να βρήτε κανέναν πρόγονον της προκοπής, να έξευγενισθήτε ; Πώς θα λαμβάνετε μέρος, έδώ πέρα, στας συναναστροφάς, τώσων και τώσων καθώς πρέπει ύποκειμένων;

“Αλλά ή πικραγγουριά, δέν άπήντησεν, άπησχολημένη στο δέσιμο δυό άκόμη μικρών πικραγγουριών “Ένας κάνθαρος, όμως, σοφός, της είπεν ότι δύναται και αυτή «να ύψωση υπερήφανον την κεφαλήν».

—Σύ έχεις, της είπε, έντίμους συγγενείς, σπουδαιώς τιμωμένους υπό των ανθρώπων.

Και της ύπέδειξε τὰ εύγενέστατα άγγουρία, τὰ όποία, καθως της είπεν, δύνανται να της έξασφαλίσουν θέσιν πολύ επίζηλον, στη σημερινή την κοινωνία.

Τὰ άλλα όμως τὰ λαχανικά φανήκαν σαν να δυσπιστούνε.

—Τὰ άγγουρία κατάγονται από την πικραγγουριά ή ή πικραγγουρία από τ' άγγουρία; ρώτησαν.

Σπόρος δηλαδή άγγουριών, παρεκτραπείς και έσώτεια ζών, συνδεθείς και διά γάμου κοινωνίας, με κανένα χοντροχόρταρο, της ύπαίθρου, έξεφυλλίσθη και χάλασε τό σόι του εις πικραγγουριάν, ή σπόρος πικραγγουριάς, άγροτικής, κατόπιν ένδελεχών και θαυτάτων, εις παχείαν κοπριά, διατριβών και μελετών και διαβιώσεως με άλλα είδη ραφιναρισμένα, άνήχηθη εις την εύγενή του σημερινού άγγουριού την περιωπήν; “Έγινε καμιά διασταύρωσις χυμού μετ' εύγενών φυτών ή μήπως μοιραία έξέλιξις και παρακμή, κατήντησε τον παγκοσμιού φήμης «σικυόν», εις την δυσώδη και χοντροφτιαγμένη πικραγγουριάν της σήμερα ;

Πρέπει να έξερευνηθή και να μελετηθή αυτό. Πρέπει έν ανάγκη, να έρωτηθούν και ξένοι σοφοί και έξέχοντα μέλη της κοινωνίας του περιβολεύ, διότι δέν είνε δυνατόν ποτέ, να δεχθούν αυτά στους εύγενείς των κύκλους μίαν τώσον χονδρήν κυρία και κακοντυμένην, ως αυτήν...

“Ηρωτήθησαν λοιπόν ή κάμπη, ή όποία τους άπήντησεν, ότι αυτή ξέρει να τρώη μοναχά, του άγγουριού τὰ φύλλα, κχι ουδέποτε έγγίζει τὰ της πικραγγουριάς, διότι έτσι την έχουν μάθει οί γονείς της.

Ρωτήθηκε ή άκρίδα, τό μυρμηγκι, αλλά άπάντησαν όλα ότι θα μελετήσουν τό ζήτημα και θα άπαντησούν πριν ν' αρχίση ή καλοκαιρινή σαίζόν.

Δέν έπρόφθασεν όμως να λυθή τό ζήτημα.

Μιά γίδα, με γένεια μακρὰ, δεθείσα εκεί πέρα κατέφαγεν ό (Συνέχεια στην σελ. 44).

Η κυρία Δενδρομολόχα ήταν μιά κυρία, ύψηλης περιωπής

ή άστρατής.

Είπε φοβερός!

Τώρα τελευταία ή μικρή της γωνίας κοινωνία, αύξησε.

Μιά μολόχα πρᾶος και καλόβολος, έπρόβαλε τὰ μαλακτικά της φύλλα και μιά δξύθυμος τσουκνίδα έξεφύτρωσε, κοντή, γεμάτη γκρίνιες, φαγούρες και τσουξήματα.

“Απρόσκλητος ό ντενεκές, τις άνέλαβε και αυτές υπό την προστασία του και άρχισε να διηγείται για την έποχήν, κατά την όποιαν έστιλθεν όλοκαίνουργος, σαν άσημένιος.

—Μή με βλέπετε έτσι. Είμαι από οικογένεια έγώ. “Αλλά ή παληκοκοινωνία δέν έμαθε να εκτιμά ή εκείνους πού άξίζουν...

Κατόπιν διηγήθηκε πώς έγνώρισε μιά στενή της μολόχας συγγενή, εύγενοϋς οικογενείας, κυρία κρατούσαν ύψηλά την θέση της, άξιοπρεπεστάτην, με την όποιαν πέρασε πολύ καλές ήμέρες, μεταξύ των «εϋ ήγμένων» ένός περιβολιού.

—Την κ. Δενδρομολόχην; ρώτησε ή μολόχα.

—Μάλιστα

—Είπε πρώτη έξαδέλφη μου.

—Χαίρω πολύ. “Ωστε κατάγεσθε και σεις έξ εύγενών...“Όσον διά την τσουκνίδα, όλοι την έγνώριζαν, πώς είνε από οικογένεια δι-

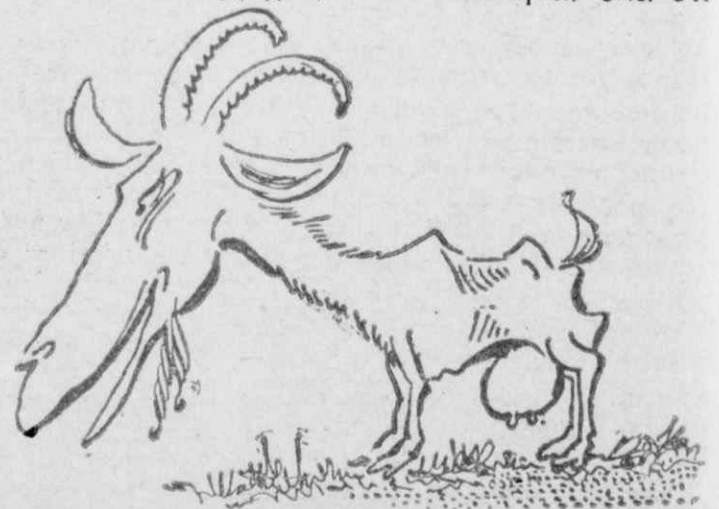
Είπαν ότι θα μελετήσουνε τό ζήτημα πριν άρχιση ή καλοκαιρινή σαίζόν.

“Ένα τρύπιο και σκουριασμένο ντενεκέ...

—Σύ έχεις έντίμους συγγενείς, τὰ άγγουρία, σπουδαιώς τιμωμένους από τους ανθρώπους.

Μιά γίδα με γένεια μακρὰ.